

Delicie Nerková

ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ

Obsah

Část I. ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ	4
Motto:.....	4
SVATVEČER	5
ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ.....	6
OPUŠTĚNÁ	7
PRÁZDNÝ RUKÁV	8
OŘECH.....	9
MANHATTAN 2001	10
VELKOPÁTEČNÍ	11
NA JAŘE.....	12
HRB	13
NA TRHU	14
MARIE	15
MEZI HVĚZDAMI	16
KDYŽ DUŠE K PRACHU LEPÍ SE	17
HODINA STRACHU	18
JITŘNÍ.....	19
HARFENÍK	20
OBĚTEM ZLA	21
ORBIS PICTUS.....	22
PRVNÍ SNÍH	24
REPETICE I.....	26
REPETICE II.....	27
Část II. PŘIBLIŽOVÁNÍ	28
VĚNEC.....	29
SNAD.....	30
ČAS MLČENÍ	31
(Velikonoční elegie)	31
ABYCH NEVIDĚLA.....	33
NA VYŠEHRADEĚ.....	34
NEVDĚČNÁ HLÍNA.....	35
PLAVBA	36
V NOCI KDYŽ PLÁČOU SOVY	37
RŮŽE	38
VÝLET	39

DO ZAČÁTKU.....	40
PEGAS	41
LETNÍ.....	42
CO UKÁZALA VELKÁ VODA	43
(srpen 2002)	43
NEVINNÁ.....	44
Pastorela).....	44
ZLOMENÁ	45
KDYŽ.....	46
ŽALM.....	47
DELETE	48
RYBA	49
VINA.....	50
(pochybná pocta Sigmundu Freudovi)	50
MOOD INDIGO.....	51
PROMĚNA.....	52
ČERNÁ A BÍLÁ NA KONCI PODZIMU.....	53
ZNOVUZROZENÍ.....	55
NA CESTU.....	57
KŘÍDLA	58
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM.....	64
TIRÁŽ.....	65

Část I. ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ

Motto:

S láskou přijímejte i ty, kteří přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.

Židům 13,2

SVATVEČER

V něžném zrcadlení prosincové noci
si nikdo nevšiml
že porazili strom

na zrcadlo náhle přehozen
mlžný šál

Srdce usedá
ach jak srdce usedá...

Jedna slza stačí vyhloubit jizvu
tak nezměrnou
jak jen hrob stromu může být

V něžném zrcadlení prosincové noci
přichýlila se k mé
dětská ruka

Maminko
kam se podějí andělé
když umřou?

ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ

Díky
žeš obdařil mé srdce milostí
paže
vůli objímat
ruce
touhou něhu rozdávat
nohy
dychtivým spěchem na tvé cestě
oči
nadějí pro vyhlížení návratů
uši
ochotou naslouchat nuzným
ústa
vyznáním ke spasení
a duši
radostí z andělů
kteří občas zazvoní
u mých dveří

Židům 13,1-3

OPUŠTĚNÁ

Čas úslužně prostřel
    hojný stůl čekání
Na chatrný ubrus naděje
    staví mísu s marným doufáním

Nikdo nepřichází
    jen ozvěna hodin přisedá
Mé hladové večere
    žádný neoblubuje

Už ani nevím
    jak chutnají tvé doteky
    a voní tvoje tvář
    na mrazivém slunci
Tvá ústa netiší mou žízeň

Vědět kde
    půjčila bych si
    perutě od andělů

    proletěla prostorem a časem
    vstříc tobě
    vstříc sobě

abychom se spolu nasýtili
u štědré tabule věčné hostiny

Píseň písní 6,1

PRÁZDNÝ RUKÁV

To přeci nemůžete

soudit tak lehkovážně
netečně předstírat
spravedlivost a nestrannost

Kdo nepohlédl na zapovězený květ
nevztáhl ruku k zakázanému ovoci
ať tedy pozvedne katovský meč
a utne paži až u ramene

Prázdny rukáv bělostné košile
poněkud směšně vlaje
za mým chvátáním

A srdce se dívá
jemně se dotýká
přivoní ke květu
pochválí ovoce

šťastně a vděčně děkuje
za krásu stvoření
darovanou z lásky

Marek 9,43

OŘECH

Tak spanile je oblé
břicho naplněné nadějí
a živé tajemstvím
které jen Bůh může znát

V ořechu dříme
strom a v matce
celý život něčí
sladce něžně pokojně

Však bezpečná skrýš
se náhle mění v léčku
a vypudí sémě do světa
do chladu tmy a smrti

Holátko bezbranné slepé
z lidí nikomu platné
odchází po cestě
nebem vydlážděné

Ořech doroste stromu
požehnán sluncem a vláhou
Počatý život nezmarněn
andělským posláním zraje

Žalm 139,16

MANHATTAN 2001

Dvě krasavice vypjaly hrud'
a tak pozvedly hrdé hlavy
že temenem téměř prorazily
oblohu New York City

Mraky jsou někdy ďábelsky lstivé
a z jejich útrob zákeřně vylétne
smrt jako dravec - zaječí
zatne spáry do hříšníků i svatých

V posledním objetí zářivých Dvojčat
našlo jedenáctého zářiového dne
svůj hrob mnoho tisíc lidí
i strážných andělů křehké civilizace

Žalm 9,13

VELKOPÁTEČNÍ

Když Bůh se hněvá
všechny zvony pláčou
nevědí kam s očima
jak se stydí za náš
nezměrný hřích

Když Bůh pláče
všechny zvony ztichnou
nevědí kam se srdci
jak cítí s ranami
na vydaném Těle

A když už nemohou unést
ten pohled na samotu
černočerného odpoledne
dávají se na útěk spolu s anděly

Do nebička?
Do peklička?
Do zlatého kostelíčka?
Jen umíráček schovaný

ve venkovské zvoničce
dál usedavě naříká
Něk-do-um-řel
Něk-do-um-řel

Lukáš 23,46

NA JAŘE

Do omrzlých zlatých dešťů
radost se nenavráť
    - možná zas napřesrok
jejich duše chladem roztrhané
přisvědčí životu

I ohniště je mrtvé
    to jak jsme spálili
    vzpomínky a ozvěny
Vyhaslý popel po zápalných obřadech
rozvířil čpění a dusivou chuť v hrdle

Vymetej a čisti krby
    vždyť už je jaro!
U vyhaslého žároviště
zkřehlé srdce nezažehne plamen

Za opršelým oknem slyším
stmívání a známý šum křídel
A také zvláště dojemné hraní
    jakoby housle harfy a zvonky
    plakaly soucitem a touhou

HRB

Při čelném pohledu
je hrb neviditelný
Očima neuhýbám
a tak ani neriskuji
že zkoumavý pohled objeví
tu ohavnou zkřiveninu
na mých zádech

Každou lež a každou nevěrnost
nenávist pýchu i sebeklam
obratně skrývám ve svém hrbu
ačkoliv mi jeho tíha
často působí bolestnou závrať

Vždyť s tím hříchuplným kopcem
nemohu ani na kříž!

Pohlédni na mne
až se odvrátím k odchodu
Bože
a místo loučení připomeň
svou milost

Ona pak s každým veršem
v pokoře zpívaným tvé slávě
přetvoří můj hrb
ve výhonky křídel

Žalm 32,5

NA TRHU

Jménem životních jistot
obchodníci se smrtí
nabízejí černé iluze

Pojď a vyber si!

Máme zde bezbolestný konec
s elegantním obřadem
a důstojnou otrlostí

Nabízíme i budoucnost
ve zmraženém balení
či v břiše nevinných ramlic

Dopřejte si všeho
za dobrou cenu
zaplatte svědomím
a ztrátou studu

Kdo nakoupí - neprohloupí!

Dnešek je pouze
mrtvý včerejšek
a po nás potopa nepřijde
protože zítřek je součástí
záruční lhůty našich produktů

Co děláme
děláme víc než dobře!

Znelíbí-li se zboží?
Milosrdná vražda je v ceně!

U nebeských vrat
se tísní zástupy
andělů ze zkumavky
o které ve světě
neměl nikdo zájem

MARIE

Nechce už myslet
na všechna ta místa
kam bolest rozmetala
střepiny jejího srdce

Bída hořkost a hnus
vedraly se do dveří
kdys vyčištěného domu

Nemá kam jít
    dcera člověka
není kde hlavu složit

Plamínky očí uhasly v slzách
z rozkvetlé zahrady poušť

V dutině mysli burácí ozvěna
křeče svatebního veselí
jak opakovaný výsměch
nezopakovaného zázraku z Káně

Proč nejchudší z chudých je její syn
ač nejbohatší je otec - Král?

Jak nevlastní sestry
svádějí pokora s výčitkou
zápas o její klid

a řeky modliteb dál plní
moře nekončící trýzně

Zpřítomnělá smrt ji provází
až na práh zapůjčeného hrobu
kde andělský hlas přikazuje
hledat ztracené dítě mezi živými

Vzkříšená Marie otvírá
    opuštěným křížem
    bránu nebe

MEZI HVĚZDAMI

Jako daň ze slunného dne
opanoval bezesnou noc
vytrvalý liják
vítr blesky a hromobití

Mezi hvězdami jen
chlad a mrákota
praticho v temnotě
prahmota v prázdnotě

Duše je příliš malá
pro velké tělo
které jsi jí určil

a tak se schoulila
do tepla a něhy tvých dlaní

Izajáš 49,16

KDYŽ DUŠE K PRACHU LEPÍ SE

Nebe se zamklo
na tisíc západů slunce
ani paprsek světla
ani kapička vláhy

Boží nohy lhostejně víří prach
z tisíckrát omletých modliteb

a duše si přeje nebýt
duše si přeje už nedoufat
nezoufat
nepotřebovat
nedávat
nemilovat
nechtít
nečekat

a vyhořet

V suchopáru pouště
vykvetly kopretiny
radostní poslové milosti
která přichází znenadání

Žalm 119,25

HODINA STRACHU

Na křídlech spánku
když andělé noci nejsou
dostatečně bdělí
přilétá trýzeň
zákeřně jak pokušení
ničivě jak bolest
sžíravě jak hlad

Pomalu a krutě dobývá
bašty a území
ubráněné světlem předešlého dne

Na křídlech procitání
když střídají se hlídky
strážící hradby noci a úsvitu
přilétá úzkost
zlovolně jak štír
věrohodně jak past
příchylně jak smůla

Falešným kokrháním
a vytasenými drápy
věští nezvratnou záhubu

Ach
drž mě pevně
v záchranné síti svého slova
v objetí jistoty a něhy

Ze silného sevření ruky
mě nepouštěj!

Žalm 139,5

JITŘNÍ

Ze sna mě probudil
tvůj dech vonící růžemi
a modrozlaté nebe plné básní

Pár jsi jich schoval
do dřímání rezavé kočky
a v rosných diamantech
na hrdle svaté Anny

Dosud nedomilovaná duše
přijala tvé objetí
Nyní radostně blouzní
v okamžiku věčného trvání

Žalm 42,2-3

HARFENÍK

Jak se dotýkáš mých strun
tryskají tóny z nejhlubšího
zřídla milosti a krásy

Hraj ještě
a zpívej v mém domě
jásotem a tancem
ať rozhoří se plamen

Vzácným darem hudby
působíš ve mně zázrak
porozumění kúřům andělským
a také tichu
za očima trpících

Žalm 5,12

OBĚTEM ZLA

věnováno Luboši Hruškovi
a všem, jejichž bolest pojmenoval

V Meditační zahradě
na kraji Plzně a okršku světa
najdeš kromě stromů
a dvanácti zastavení Krista
také své hoře
a třísky kříže
který už nemusíš nést

neboť ten kdo tě vykoupil
z bídy a trápení porušenosti
dávno už zaplatil a proměnil se
ve světlo vodu víno a chléb

V Meditační zahradě
na kraji Plzně a okršku světa
ve stínu vzácných stromů
hladina potoka zrcadlí nebe
rukám i očím na dosah
láká tvou žízeň i nohy
k zaslouženému osvěžení

dokud si nepovšimneš krve
prýstící spolu s pramenem
do vztažených rukou zbitého anděla
s popálenou tváří

V Meditační zahradě
na kraji Plzně a okršku světa
vstřebáváš hrůzu i krásu ráje
jako připomínku pokročilého zla
a zdá se ti že Bůh až příliš dlouho
- z nepochopitelných důvodů
omeškává se svou odpovědí

Žalm 27,7-9

ORBIS PICTUS

V kaleidoskopu mých vidění
jsem dnes ráno
konečky prstů nahmatala
zvláštní sen

Na hlavní třídě
mezi dvěma biografiy
kousek nad kavárnou
se stulil malý krámk

Nad ním štít s obrázkem světa
a uvnitř svět z obrázků

Je možné že v tom
světě kulatém a širém je tolik
stromů a dětí a soch
květin koní a měst?

Co všechno lze mít
co sebou si vzít
a nepoznat nástrahy cest

Kde se vzal tu se vzal
za pultem drobný člověk stál
Plachý měl úsměv a mírné oči
„Slečno
to všechno bych vám ze srdce rád dal“

Nic nechtěl
jen tak to povídal
Však jeden obrázek mi nechtěl dát
byla tam řada svatých
v pozadí panelák
Snad jeho domov
že měl ho tak moc rád

Obrázků v krámě bylo na tisíc
a v kině nedávali vůbec nic
co rovnat by se mohlo světu
mostů zámků minaretů
jež nabízel mi čarovný ten krám

Když zase jednou marnila jsem čas
v nenápadné společnosti pána s obrázky
rozklínal se nade dveřmi hlas
zvonku půjčeného asi z pohádky

Tiše
provázen velkou bolestí
vjel do světa z obrázků
do obrazu mého
kouzelného světa
zlatovlasý anděl na vozíku pro chromé

PRVNÍ SNÍH

Miluji to těšení

Začíná naléhavým pohledem
Ladových vánoc

Rychle
něco si přej
s oblohy padá první miliarda
skleněných hvězd

Přej si dárek ode mě
mé verše poslepu psané
do prvního sněhu

Bělostná tabule společné zimy
Sem všechno poskládám
Tady to nikdo nezcízí

Nemohou nám přeci vzít
i ticho prvního sněhu

Něco si přej
něco poprvé
něco naposled

Rýmuji sních a hřích
hřichu se nedostává
hlavu máš v oblacích
a dnes už bílá hlava
nezná Boha jen z knih

Rychle
prosím tě
rychle si něco přej

První šlápotu
v zemi prvního sněhu
Tudy běž
abych tě našla
v jindy nečitelném
asfaltu sídliště

Kdysi jsem hledala
tóny prvního sněhu
v krajině o níž jsi mi zpíval
až jsem zapomněla
odkud jdu a kam

a tu mě vyhledala stopa
dětských saní
šla jsem za ní
ale končila v nebi

a já tehdy neměla
dost silná křídla

Prosím tě
tak už si konečně
něco přeješ

Něco i pro mne

Strom ve mně chřadne
neboť s podzimem
přišla jsem
o jehličí

REPETICE I.

Cítím tvůj úsměv
jak se mi přes rameno díváš
když píšu své verše

Jako by se opakovala
starodávná fotografie
sličného mládence a zasněné dívky
kteří se takhle nechali zvěčnit
nejméně na sto let

Když se kradmo ohlédnu
nikdo za mnou není
Asi proto
že nebeské posly
nelze fotografovat?

REPETICE II.

Úzkost a bezmoc
jsou sestry
stejně od věků

Jen převlékají
šaty a mění účes

Nikomu se nechce umírat
ale mnohý chce zemřít

Jak to jen udělat
aby připravena byla
kanafasová duchna
a krucifix po prabábě?

Jdeme-li spolu
tak to neznamená
vzdát se samoty v životě
stejně jako u posledního soudu

Jediné
co mě napadá k pomoci
je
stále přicházet
a hledat
kde zůstala milost
poddání se

Část II. PŘIBLIŽOVÁNÍ

VĚNEC

Dívčí paži o Božím těle
hlavu nevěsty
skráně básníků
rohy kravek odsouzených k smrti
adventní stoly
rakve prostěráčků a králů
zdobíme věnci

- možná abychom se upamatovali
na moment bytí v kruhu?

SNAD

Snad kolem jen projdeš
poztrácíš úsměv a pár veršů
na práh mi položíš zlaté jmelí

a snad ani to ne

Snad se ti zastýská po domě
u něhož vítala jaro i tvůj návrat
letitá třešeň
rozmařilými haluzemi

Snad si včas povšimneš
lampy v mém okně rozsvícené
a stavíš se na šálek čaje

a snad ani to ne

Schoulená v beránčím rouně
louskám po večerech
ořechy věčné moudrosti

a tolik myslím na slunce
protože slyším jak stromům
mrazem praskají větve

Snad někdy uslyším jak
na zápraží nejistě oddupáváš
sníh s unavených nohou

a snad ani to ne

ČAS MLČENÍ

(Velikonoční elegie)

Čas odstřižených drátů
a němých záznamíků
poštovních schránek bez dopisů
a zavazadel bez darů

Prázdné ticho
Tichá prázdnota

Jen v epicentru domu
hřmí do díry v mé hlavě
magická skříňka své sprostoty
výstřely a krvelačné lži

Kam se schovala hudba?
A kočičí předení
a něžný praskot rodícího se květu
vroucně šeptané verše?

Mlčení zasáhlo mozek
jak ticho po výbuchu
Obratně a rychle
    mezi srdcem a srdcem
zbudována
zeď obav a žalu
Lidské mlčení
je náhrobní kámen lásky
z něhož se dlátem slzí
zbytečně snažím vytesat
    tvou podobu

Boží mlčení
je hraniční kámen bytí
z něhož se dlátem skutků
vytesat jeho podobu
příkázáním zapovídá

Když naše hlasy vyschnou
křičet bude kamení
a na oslátku bílém
zase vjede Král

Místo žezla kytici
píseň místo praporu
pouhým svým slovem odvalí
balvan i z času mlčení

Lukáš 19,40

ABYCH NEVIDĚLA

Nechci jít do lesů
abych neviděla
jak bolavě tam nejsi

Nechci jít do zahrad
abych neviděla
jak mocné je stýskání

Myšlenku nevyřčenou
lásku nebem darovanou
pravdu dokonalou
nelze opakovat
a těžko vyložit

to proto
že nás oba
Bůh vzal za ruce
a odvedl

do lesů
do zahrad
a tedy
k sobě

Židům 10,37

NA VYŠEHRADE

V dosud holých větvích parku
zatančí veverka a občas pípne pták
jako by se ptal slunce soupeřícího s mlhou
zda už přišel čas písni k namlouvání

Loňské kaštany za šancemi
mrkají pod zetlelým listím
na nedělní návštěvníky
Sliby chyby zaručeného štěstí

Staré probošství a nová vinárna
starý hřbitov a nové lavičky
staré pověsti a nové legendy
staronové kouzlo předjaří na Vyšehradě

Do zvonů katedrály
svatých Petra a Pavla
zavěsil kdosi
bijící lidská srdce

V čarovném svátečním poledni
vítr nad Vltavou rozezněl zvonkohru
ke chvále lásky Boží i člověčí

NEVDĚČNÁ HLÍNA

S pohledem na silné
a zároveň laskavé hrnčářovy ruce
chce se hlína prosit
o doteky a hnětení

Zmačkej mě do hroudy
upevni do kruhu
kéž bolest zničí mou
blátivou strukturu

Z vody a země prachu
stvoř vázu nebo sochu
Ať ušlechtilá spanilost
dělá čest řemeslu a umu

Jak ostré jsou tvé nástroje
jak pálí výheň pece
nemohla jsem tušit
když doufala jsem v krásu

A na konci té strasti -
pouhá nádoba na olej?

Římanům 9,20-21

PLAVBA

I kdyby v celém světě zněla
už jen jediná píseň
věřím
že ji uslyšíš

I kdyby na spáleništi země vykvetla
už jen jediná pampeliška
věřím
že ji uvidíš

A možná právě tobě vyprosím
na nebeském ptáčnickovi
modrou sovu
to abys byl moudřejší

Na zlaté přídí létající lodi
bude svědomitým houkáním
oznamovat opuštěným hvězdám
zastávky na tvé plavbě

V NOCI KDYŽ PLÁČOU SOVY

Je ve mně ticho
    utkané z kočičího předení
Hebké a hřejivé Boží pohlazení
    Je ve mně ticho
    pokojný sen

Je ve mně ticho
    tajemné a chladné
jako když potkáš sochu anděla
    Je ve mně ticho
    zlověstné mlčení

Je ve mně ticho
    neplodné a marné
jak neděle bez kostela
    Je ve mně ticho
    vypálený dům

Je ve mně ticho
    zbytečné soví naříkání
mládě čekající na mrtvou matku
    Je ve mně ticho
    nekonečný púst

Je ve mně ticho
    unavené a toužící spočinout
jak vítr stulený ve větvích
    Je ve mně ticho
    spánek po boji

Kdesi
    uprostřed noci
    neslyšně praskla struna

RŮŽE

V úplně promáčeném svítání
začínají zpívat své party
úplně promáčení ptáci

a ve váze z alabastrového skla
- tak trochu severozápadně
od mého PC
rozvila krása
z růže květ

Hezké ráno kytko
povídám
Je šťastný tvůj princ?

Ona však mlčí
nesmí se mnou mluvit
jemně se usmívá
přes krůpěje rosy
Neviditelným pokývnutím
zve mě ke svému stolu

Tak spolu mlčíme

Snídám u ní koláče a kávu
a musím myslet na baobaby
housenky motýly a lišku...

Růže jak rozkvetlá kapka krve
září mlžnou jistotou nastalého dne
a její darovaná vůně provází
to ticho v nás
dokud trvá

VÝLET

Můj balón

sešitý z motýlích křídel
konečně překonal lidskou přitažlivost
a tak mohu odletět s cheruby
kam za mnou nemůžeš

Na cestu si беру

spacák plný snů
živou vodu
na křídlení mrtvých
chléb k utišení
každé touhy
víno na hojení ran
a vonný olej veselí
z Áronova vousu

Tak už mi nemávej!

Už mě nezdržuj!

Vždyť k zemi mě poutá

jen hedvábná nitka naděje
ukotvená tvým srdcem

DO ZAČÁTKU

Přinesu ti květiny ze svých cest
- do začátku
abys ozdobil Boží dům v sobě

Také ti daruji srdce plné
čerstvé rosy ze sváteční louky
a své ruce
které vyhladí tvou bolest
- do začátku

Přinesu ti vonící chléb
a hrozny ušlechtilé révy
trochu hořkoslaných oliv
co chutnají jak slzy
- do začátku

Přinesu ti do začátku
nápoj pokrm i čistý oděv

Slib mi ale
že v nouzi neprodáš koně
když bude příliš starý
k nošení tvých břemen

PEGAS

Až omrzí tě moudrost člověčí
a mysl obestře ti nové poznání
    oprotíš se konečně
    od zákona tíže

S hřívou a tváří ojíněnou
    hvězdným prachem
s očima sluncem pozlacenýma
pažemi změněnými v perutě
    obejmeš vítr
a jediným vzepjetím osvobozených nohou
    vzneseš se nad oblaka

abys proletěl Mléčnou dráhou
    přímo do náruče křišťálového Světla

LETNÍ

Na mraky zcákané
    májovým deštěm
narychlo napíšu vzkázání
po větru pošlu je
do nejsevernějšího
    kouta země

    Posečkej lásko
    než odkvetou lípy
vykoupej se
    ve vůni bezů a šípkových růží

Brouzdej se v rose
osuš se v rozbřesku

Omeškej v doteku
zastav se v úsměvu

Ozvi se svátečními zvony
nebo štěbotem
    namlouváním opilých ptáků

Ve slabostech
    člověčího přebývání
v pomíjivosti dnů
    milostivého léta

Posečkej!

CO UKÁZALA VELKÁ VODA

(srpen 2002)

Dlouho byla trpělivá ta povodeň
spravedlnosti Hospodinovy
Šuměla v potůčku za humny
ozvěna snů svévolných i bezúhonných
pro všechny stejně pokojná

V bystřinách a vodopádech hlaholila
chválu díla Všemohoucího
Na pružných zádech zkrocených řek
přenášela lodi s bohatstvím
mravenčího snažení

Bez odmluvy sytila studny i stoky
když člověk poručil

Pak přilétla nocí
jak zákeřný dravec
svištěla a ječela vklíněna
do šepotu a vzdychání stromů
milovaných větrem

až se jí podařilo vysoko
vzedmout břicho oceánu
a vyházet všechny vody
z odvěkých koryt

V hukotu nedohledných peřejí
válečný ryk a vřava
nebeských zástupů

Může odolat hráz modliteb
deseti svatých?

Pod nánosem páchnoucího bahna
lidstvo zoufale dohledává zbytky
odplaveného ráje

U vysychající kaluže
si hraje dítě s duhou

Přijď království tvé...

Žalm 18,16-17

NEVINNÁ

Pastorela)

Cože máš v očích
milý
když přijdeš k nám?

Vidím dva ohníčky
planoucí uhlíčky
a něhu
z níž se zajíkám

Cože máš ve tváři
milý
když přijdeš k nám?

Vidím dvě sluníčka
jak růže z nebíčka
a úsměv
že dech popadám

Nefoukej větříčku
do toho ohníčku
co milý v očích má

zhasni ho raději
Sejdem se později
až to Pán Bůh dá

ZLOMENÁ

V půli zlomená
sklonila se touha
pod mocí lásky

V touze zlomená
sklonila se láska
pod mocí pokory

V pokoře zlomená
sklonila se moudrost
pod mocí milosti

Zdali a kdy
dočká se času pokoje
zlomená bytost uvnitř mne
když čekání v rozměru věčnosti
dávno pozbylo svůj smysl?

Žalm 42,6

KDYŽ

Když bosýma nohama hledáme cestu
v trní bodláčí a kopřivách
je dobré vědět
že ty kráčíš před námi

Když znovu zvedáme svůj kříž
abychom tě následovali
je dobré vědět
pod jakým břemenem jsi padal

Když pláčeme bezmocí nad sebou
i nad bolestmi bližních
je dobré vědět
že jediná tvá slza křísí mrtvé

ŽALM

Jen o tobě chci rozjímat
můj Bože
jen tobě zpívat
svou chválu

Za ranního rozbřesku
i v záři večerních červánků
pokorně vyznávat dík

Padám do temného kráteru
svévolných prožitků i požitků
Na dně jen hniloba a zmar
rozvívá vražednou náruč

Zachraň mě a odpusť
- volám sedmdesátkrát sedmkrát
po tvé milosti sténá mé nitro!

Jak ztracený pes se znova
vracím ke tvému domu
doufaje v milosrdné přijetí

DELETE

Vymažu ze svého disku
všechno co se tě týká
co potvrzuje
tak nepříjemně
závislost na tvé milosti

Odstráním lásku
naději
a píseň

zahodím víru
poznání
i báseň

Nepřijmu odpovědnost
za stvoření
za zjevení

zpochybním skutečnost
odmítnu cestu
vynechám život
zesměšním pokání

Vyvážán z poslušnosti
příliš dokonalému programu
konečně svobodný a otevřený světu
zkouším jak nejlépe oprostít svou vůli

Až najdu opět odvahu
pohledět pravdě do očí
zachytím svým zrakem
jen prázdnou obrazovku

Žalm 30,3-4

RYBA

Jsem ryba sebou chycená
na udičku bytí
jsem ryba v síti lapená
pro svobodu k žití

Jsem ryba v peřeji
a ryba na suchu
jsem odraz hladiny
a záblesk ve vzduchu

Jsem ploutev v pohybu
jsem pohyb na místě
před vodopádem úzkost
a rozkoš závratě

Když popřu zákon pádu
když pád popře mne
jsem jikra na kameni
zmarněná v žáru dne

Žalm 39,18-19

VINA

(pochybná pocta Sigmundu Freudovi)

V čase který nezná bratra
jsem moře touhy vzepjaté
v prostoru tvých paží

Za odeznělým příbojem
cítím na hrudi dvě
cválající srdce

Pod ovlhlým čelem
volá z poblouznění
výčitka svědomí

Právním silnějšího odsuzuje
podvědomost která
učinila hřích

MOOD INDIGO

Obléknu na sebe
modrou košili a modré džínsy
modré oči a chrpu za ucho

Za pár tvých pastelkových slov
- vždyť víš jak letím na city
za svěží teplo nevinného objetí
za lístek hořce do krajiny Nebe
vystrojím ti modrou hostinu
v azurovém průsmyku oblohy a hor

Svléknu pak ze sebe
modré nedbalky a modrou paruku
modrý smutek a vypůjčené blues

Na pár okamžiků namodralých snů
- vždyť vím jak ztratit svoji tíži
na čas než dozní pošetilé verše
na čas než přepluji modré moře času
ustelu si sama v temně modrém tichu
stříbrnou postel pod nebesy z hvězd

PROMĚNA

Sluníčko zachodí za veliký kámen
a moje srdenko zahoří jak plamen
Zahoří bolestú zahoří nadlúze
že moja frajarka do večera umře

Předběhnu tě
o pár koňských délek
o předtaktí
odklepané slepeckou holí
na zcela osamělé cestě

pak chvíli počkám
než vezme si mě vítr
a tráva

Teď ale ještě ne

Zatím si schovej slzy
do kapsiček očí

Vždyť musím zaplatit
co jsem dlužna lásce
polaskat dítě
nakrmit toulavé kočky
odpovědět na dopisy
darovat almužnu radosti
a odklidit sníh od dveří domu
aby Bůh mohl vejít

Žalm 86,11-12

ČERNÁ A BÍLÁ NA KONCI PODZIMU

Prý není všechno zlato
co se třpytí ve vysokých větvích
listy stromů proti slunci
slunce proti listům kalendáře

A je tu znenadání
s očima černýma jak temné tóny v duši
kůň bílý že zrak přechází
hlta pěnu na temeni peřeje
než padne střemhlav do inkoustové tůně

Tak si rozdáme kostky domina
nebo v op-artových kulisách noci a dne
zahrajeme osudovou pantomimu?

Pierotovy zorničky
Řežavé uhlíčky
propálily Harlekýnovo srdce

z něj pulsující smůla
znečistila závoj z bílé krajky
pod šokovanými nohama
bezpohlavní Kolombíny

Bílý je nevěstin věnec
a černá růže rozkvetlá
na mramorovém náhrobku lásky

Nic nenaznačuje alabastrová tvář anděla
leda lhostejnost nad archivními snímky
černobílých nebožtíků

Na nedotčeném sněhu se páří vrány
snad že se nemohou dočkat jara
Trochu se stydí před racky
v černých poduškách
líně kolébavé řeky

Černá a bílá je barva osudu
zbytečně rozehrané partie šachu

a také mé nálady
vyvolané letošním posvícením

ZNOVUZROZENÍ

V ústech pachut' strachu
v uších obvinění
vypadl jsi z domu jako zběh
jak ten kdo nemá co by komu dal
jak mrtvý a nepotřebný král

Uvnitř i vně domu zuří bouře
spílání a blesky proklínání
zrada výsměch a marné chtění
Ten i onen zabíjí
oni slovy a skutky
ty
divnou melodií

Konečně oněměla ozvěna
smrtonosné pikoly
i tvých mlčenlivých kroků
Zasnouben se smrtí
vlastním rozhodnutím
předurčil jsi k zániku
píseň svou i návraty

Zhluboka nadýchl se
poživačný vesmír
a hltá bez výběru
náruživé a nenasytné krysy
Mol a rez
a naposled i oheň
vyčistí úhor
pro zaslíbenou setbu

Když ztichla noc
i krysař kamsi zmizel
nepatrným otvorem
v paži zmučeného
Jen kapka krve
vsákla se do půdy
a poslední vzdech
odemkl dveře svítání

Bezpečně skryta
ve stínu orlích křídel
mláďata přečkala noc běsů

Pastýřova píseň
z proutku a sluneční záře
vábí
na zelené pastvy
u tichých potoků
vše co se narodilo znovu

Žalm 23,4-6

NA CESTU

Dík za všechno
co jsi dala
dík za to
co jsi vzala

A že poučení vždycky
způsobí díru do srdce
není tvá vina

Tak si už nebudeme
nic malovat

Na konci té mělké stopy
kterou máme tak trochu dohromady
ti přeju
a snad i sobě
aby ji vítr nezavál moc brzy

A neopomenu se zeptat kolibříka
kdy a kde má narozeniny
ta malá holka
co už není malá

KŘÍDLA

Chlapcův pokoj vyhlížel při pohledu shora jako zářící hvězda. Světlo, které vydával, odráželo se teplým a jasným odleskem na sněhu Palácového nádvoří. Sněhu bylo tolik že se Andělovi zdálo, jakoby se celá Mléčná dráha rozlila po zemi, kterou měl navštívit.

Andělova cesta do Paláce nebyla náhodná. Dostal od Panovníka naléhavý vzkaz s prosbou, aby, má-li v sobě dost lásky na takový úkol, neprodleně navštívil Chlapce, který již dlouho churaví a nemůže se z těžké nemoci uzdravit.

Pro Chlapce měl Anděl hodně lásky, a ještě trochu navíc pro případ, že by nějaká nahodilá práce vyžadovala větší nasazení. Věděl, že lásku lze obnovovat a rozmnožovat takříkajíc neomezeně. Jen se musí včas rozeznat, kdy jí v srdci ubylo. Pak je třeba rychle se odebrat k Panovníkovu trůnu, kde se láskou přímo plýtvá. Každý, kdo potřebuje a chce, může si jí nabrat plné srdce a i víc, unese-li jí tolik.

Anděl se spolu se sněhovými vločkami snesl na okenní římsu. Chvilí jen tak poseděl a pak Panovníka požádal o požehnání ke službě, která ho za oknem Chlapcova pokoje čeká. Když načerpal dostatek síly, radosti a naděje, vešel rozzářeným oknem dovnitř. Stála zde krásná bílá a stříbrná postel s nadýchanými záclonkami. Bylo takové ticho, že se zdálo, jakoby v posteli nikdo nebyl.

Anděl se postavil k nohám postele a potichu zaspíval zvláštní píseň velmi zvláštním způsobem. Měla-li ta píseň nějaká slova, dalo se těžko říci, jakou řečí je zpívána. Měla-li nějakou melodii, nedala se vůbec zapamatovat. Hlas Anděla byl také podivný, vzrušující, temně sladký, jakoby s množstvím modrých odstínů. Nedalo se ale poznat, jestli se podobá lidskému zpěvu nebo nějakému hudebnímu nástroji, na který si honem nemůžete vzpomenout, když ho slyšíte. Chvilí to dokonce vypadalo, jako by těch nástrojů bylo víc a pak zase jen jediný.

Chlapec nespal. Dokud se však neobjevil Anděl, nestálo mu nic na světě za to, aby otevřel oči nebo se do čehokoliv zaposlouchal. Nestál o hudbu, nestál o lidské hlasy. Od té doby, kdy probodl své uši zlými zvuky, oči zlými obrazy, ruce zlými činy a své srdce zlými myšlenkami, nestál už o nic z toho, co mívál rád. Nehrál si, nesmál se, neučil se, nečetl, nesnášel ani pohlazení. Někdy mu přivedli rozkošného psíka, ale nechtěl se s ním ani mazlit ani běhat v zahradě. Chlapec nechtěl nic a tak na něho pomalu všichni zapomínali. Zůstával tedy celé dny i noci sám ve své nádherné a zoufale smutné posteli, v pokoji plném vzácných hraček, na které se prášilo. Chtěl mít jen naplno rozsvícený lustr, do jehož oslnivého světla se někdy dlouze díval. Představoval si, že je to slunce, kterým jednou proletí jako blesk. Občas ho v pokoji navštívil lékař, aby zkontroloval, zda ještě žije. Někdy také přišla Chůva, nesměle ho pohladila a natřepala mu hedvábné polštáře pod hlavou. Když jejímu pohlazení uhnul, odešla z pokoje a tajně, aby ji neviděl, otřela si oči mokré od lítosti. Jenže Chlapec si už dávno takových věcí nevšímal. Už ho opravdu nic nezajímalo.

Když Anděl dozpíval svou tajemnou píseň, posadil se vedle Chlapce, který vystrčil hlavu zpod přikrývky a přivřenýma očima pozoroval tu zvláštní bytost. „Dobrou noc,“ popřál tiše Anděl chlapci.

„Nebudu spát, tak mi nic nepřej,“ utrhl se na Anděla Chlapec ochraptělým hlasem. Ani si nevzpomínal, kdy naposled na někoho promluvil.

„Nemusíš spát, jestli nechceš. Budeš i tak mít dobrou noc, když ti ji přeju.“

„Ty umíš plnit přání?“ zeptal se Chlapec lhostejně.

„Neumím,“ doznal Anděl. „A ani nevím, jestli si něco přeješ.“

„Přeji si jedinou věc!“

„A to?“ zeptal se Anděl, ačkoliv mnohé věci o Chlapci znal z obrazů, které viděl za jeho očima.

„Chci, abych nebyl. Chci, abys nebyl ani ty. Chci, aby Palác se vším zmizel a už tu nic nebylo. Nebo jen moře písku, nebo moře vody. Anebo jen prázdnota.“

„To se dá zařídit, pokud je to ovšem opravdické přání. Jenže mně se zdá, že to opravdické není. Že je to jen takový sen, do kterého se dá utéct, když je člověku špatně.“

Chlapec mlčel. Pak řekl:

„Chtěl bych brečet, ale říkali, že to nesmím. Že jednou ze mě bude Císař a byla by hanba, kdyby budoucí vládce brečel jako nějaká usmrkaná holka. Já bych teď tolik chtěl brečet, když už vím, že ze mě žádný císař nebude. Jenže nemůžu... Nemůžu!“

„Zdá se mi,“ pravil Anděl zamyšleně, „že tohle je opravdické přání. To by se snad mohlo vyplnit. Zadíval se oknem kamsi daleko a opět začal tím svým divukrásným způsobem zpívat. Tentokrát měl jeho zpěv barvu zlatě růžovou a trochu fialovou, slova se podobala spíše labutí než lidské řeči. Hlas pomalu pronikal Chlapcovým srdcem, až se dostal do očí, aby probudil mrtvé slzy. Netrvalo dlouho a slzy se mu vydraly ven tmavými řasami. Anděl vzal Chlapce do náruče, lehounce ho ovíval křídly a houpal ho ve svých pažích něžně jako mořská vlna, dokud se slzy nezastavily, dokud se neztišil bolavý a úlevný pláč.“

Chlapec dlouho plakal v Andělově náruči. Prožíval svůj pláč tak hluboce, že si ani nemohl všimnout, jak se v pláč nepozorovaně proměnila i Andělova píseň, ačkoliv vůbec nebyla smutná. Slzy obou se spojily a jako perly se kutálely po podlaze. Nakonec se rozpustily před ohněm plápolajícím v krbu.

Chlapec usnul. Anděl ho políbil a šeptem slíbil: „Zase k tobě přijdu. Jsem s tebou rád.“

Nazítí brzy ráno požádal Anděl sluneční paprsky za oknem, aby ozářily Chlapcovu postel. V pokoji bylo tak pohádkové světlo, že velký křišťálový lustr samým zahanbením zhasl. V paprscích tančila prachová zrnka, která se proměnila v maličké zlaté včely. Včely zpívaly jantarově medovou píseň o slunci, květinách a ranním vánku, což Chlapce probudilo ze sna. Díval se upřeně na tanec zlatých včel tak dlouho, až se v jeho čokoládových očích rozsvítila malá sluníčka.

„Dneska ti to moc sluší. Přeji ti dobré jitro,“ ozval se Anděl, který se také s velkým nadšením díval na roztančené včely.

„Nemohou nás popíchat?“ zeptal se Chlapec s pohledem směřovaným na kouzelný balet.

„Myslím, že nemohou. Jsou to jen prachová zrnka,“ uklidňoval ho Anděl.

„Proč ale bzučí, tancují a voní?“ nedal se Chlapec zmást.

„Asi proto, že si dnes ráno přejeme vidět něco neobyčejného a moc krásného,“ zněl Andělův názor.

„Jak to, že tu ještě jsi?“ otázal se Chlapec Anděla.

„Nejsem tu ještě, ale zase,“ upřesnil Anděl svůj pobyt v Chlapcově pokoji. „A jsem tu proto, že je mi s tebou dobře. Rád bych tu nějakou chvíli zůstal, jestli ti to ovšem nevadí.“

Chlapec se na okamžik zamyslel. Obvyklé bylo, zvláště v poslední době, že mu velmi vadila přítomnost kohokoliv živého v pokoji. Ale tahle bytost možná není živá, možná se mu jen zdá.

„Jsi živý?“ zeptal se.

„Jak se to vezme. Nejsem živý ani neživý. Prostě jsem.“

„Zdálo se mi, že mě chováš. Zdálo se mi, žeš mi dal pusu na dobrou noc. To bys asi nemohl, kdybys nebyl živý - nebo jo?“

„Nezdálo se ti to. Držel jsem tě v náruči, dokud ses nevyplakal a dokud jsi neusnul,“ prozradil Anděl.

„Odkud jsi přišel?“ neskrýval chlapec svou zvědavost.

„Poslal mě za tebou tvůj tatínek. Báł se o tebe, protože jsi dlouho stonal.“

Chlapcovy oči ztvrdly jako kousky černého uhlí. Z jeho tváře se vytratila všechna barva, z hlasu mu znělo hadí syčení.

„O mém otci laskavě nemluv. Je pryč a nikdo o něm neví. Nechci slyšet, že mám nějakého otce. Stejně by to byla lež.“

„Zkus mi říct, co to je, co se děje v tvé hlavě, co ti přetéká ze srdce. Možná, že mluvíme každý o někom jiném,“ navrhl Anděl.

Chlapec opět ulehl, zakryl si hlavu a nic neříkal. Až za dlouhý čas začal do polštáře zdušeně a nesrozumitelně vykřikovat svůj bolavý příběh. Znělo to jinak než dětské vyprávění. Byl to nářek zmrzačeného ptáka, když se z posledních sil snaží vydrat z trní, do kterého padl z velké výšky. V tom vyprávění byla spousta vzteku. A také

krůpěje krve kanoucí z ran poraněné duše.

„Nepamatuju si už, jak to bylo. Ani si to nechci pamatovat. Slyším jen křik a nadávky a obviňování. Bylo to tehdy, když se Císař nečekaně vrátil domů a přistihl zloděje, jak odnáší klenoty z pokladnice. Císař byl můj otec, kterému tady všechno patřilo a který nade vším vládl. Mnoho lidí v Paláci se tolik bálo jeho hněvu, že utekli a skoro nikdo tu nezůstal. Císař odešel s vojáky a dvorními šašky, koňmi a psi do nějakých válek. Už se nikdy nevrátil a nikdy už se nestaral o Císařovnu, o mne, ani o svou zemi. Kdo zůstali v paláci, nějakou dobu čekali, jestli se vrátí, ale pak na něho už ani nevzpomněli. Jen já jsem čekal, třebaže mi to rozmlouvali. Císařovna se mi snažila všechno vynahradiť. Dávala mi spoustu věcí, o kterých si myslela, že je potřebuji. Přijala do Paláce učitele, kteří mne měli naučit to, co otec nemohl. Nenáviděl jsem je a nic jsem se od nich učit nechtěl. Nenáviděl jsem i všechny věci, které jsem nechtěl, a přesto měl. Chtěl jsem jen harfu, která by každý večer hrála takovou starodávnou písničku, co si ji kdysi zpívala moje babička. Ale tu mi nikdo nedal.

Pak přišel do Paláce Správce a všechno muselo být, jak on rozhodl. Císařovna ho ve všem poslouchala. Čím víc ho poslouchala, tím míň slyšela, co jsem jí říkal já. Nakonec už jen přicházela, aby mi vysvětlila, proč na mě nemá čas. Jenže mně už to nevadilo.

Měl jsem své kamarády a své hry, o kterých nikdo nesměl vědět, protože to bylo naše tajemství. Býval jsem unavený a smutný, někdy jsem se cítil jako nemocný. V Paláci si mě nikdo nevšímal, ledaže mi něco nakazovali nebo zakazovali. Časem už se přestalo mluvit i o tom, že jednou tady budu Císařem.

Pak se stalo, že mě Správce uhodil a nikdo se mě nezastal. Ani Císařovna ne.

Odešel jsem ke Kouzelníkovi do zámku na hranicích země, abych mu všechno pověděl a zeptal se, jak mi může pomoci. Dal mi spoustu všelijakých věcí k čarování a naučil mě s nimi zacházet. Některá kouzla způsobila, že jsem tam byl jako ve snu a dodnes pořádně nevím, co se se mnou dělo. Pak jsem se probudil uprostřed neznámého lesa, nevěděl jsem, co se stalo a kde jsem. Našli mě sice za nějakou dobu, ale to už jsem byl hodně nemocný. Když se mě v Paláci ptali, kde jsem byl, nemohl jsem si vzpomenout. Když jsem si vzpomněl, nemohl a nechtěl jsem o tom mluvit.

Znenadání se v Paláci objevilo děťátko. Myslel jsem, že je to naše dítě, ale říkali, že není. Mělo stejné oči jako já a tak jsem doufal, že bychom mohli spolu být. Starali jsme se o to miminko my dva s Chůvou a mě to moc těšilo. Pak ho ale někam odnesli a já k němu nesměl. Asi proto, že jsem tolik churavěl.

V ten čas už jsem nedokázal dělat nic než mlčet, spát. Povídal jsem si jen se svými bolestmi, které byly všude ve mně. Někdo mi dal psa, abych si měl s kým hrát, ale já už si hrát neuměl a tak jsem ho zabil. Pak mi to bylo líto a tak mi dali jiného. Jenže ten se mě bál, a tak jsem ho zase vrátil. Už nikoho a nic nemám a je to tak nejlepších. Nic nepotřebuju a nikdo nepotřebuje mě...

To je zvláštní. Najednou se mi zdá, že bych tě chtěl potřebovat,“ řekl nakonec Chlapec Andělovi.

Anděl mlčel, protože nastala jedna z těch chvil, kdy se nedá nic říkat. V takové chvíli se můžete jen modlit, když víte o někom, kdo tu modlitbu uslyší. Anděl věděl o Panovníkovi a k němu upnul všechny své myšlenky, pocity a přání. Věděl, že Panovník miluje toho malého kluka ve velké bílé posteli, že mu jistě pomůže a jeho život promění. Jenže takové věci se musí malým chlapcům říkat opatrně a moudře. Nemusí vám totiž vždycky věřit. Hlavně proto ne, že už dávno neví, co znamená uvěřit někomu.

„To na tvých zádech, to jsou křídla?“ zeptal se náhle Chlapec, prohlížeje si zamyšleného Anděla.

„Ano, to na mých zádech jsou křídla,“ pravil. „Proč tě to zajímá?“

Ptám se hlavně proto, že jsem viděl křídla jenom u ptáků. Jenže ti zas nemají ruce,“ rozvažoval Chlapec.

„Když se Panovník rozhodoval, jak nás vystrojí pro službu lidem, dal nám nejprve ruce. Je totiž přesvědčen, že mnozí lidé - a děti především - potřebují být objímány a objímány. Často je to tak proto, že jejich pozemští rodiče mají své ruce příliš zaměstnané důležitými věcmi, pro které na objímání už ani nepomyslí.“

Když jsme dostali ruce k objímání, dal nám Panovník také nohy, abychom mohli tančit a hrát si s dětmi na honěnou. I to bylo moc dobré, protože pozemští rodiče přestávají tančit brzy potom, co se stanou vážnými lidmi. A honit se s dětmi také moc nechtějí. Někdy nemají čas a jindy jsou příliš unaveni svými dospělými starostmi a prací.

Čím dál víc jsme však vypadali jako lidé, a podobně jako lidé jsme se pohybovali po zemi. Jenže smutných a opuštěných je hodně a my jsme často nestihli být na několika místech najednou. Tehdy Panovník hodně přemýšlel a usoudil, že nám vypůjčí křídla od ptáků, kteří mohou létat vzduchem a být všude včas. Křídla jsme si vyzkoušeli a ukázalo se, že jsou velmi užitečná. Tak už jsme si je ponechali.

Panovníkovi se ten nápad tak zalíbil, že některým z nás, kteří mají službu přímo u Dvora, dal dokonce více párů křídel. Ti, kteří se jmenují Serafové, mají dokonce tři páry křídel, aby stihli všechno, čím chtějí Panovníka potěšit,“ dokončil Anděl popis svých zvláštností.

„Tak rád bych létal,“ povzdychl si Chlapec. „Odletěl bych tady z toho hnusného Paláce a žil někde, kde nejsou žádní lidé, jen psi, koně, delfíni a Andělé. Je to u Panovníka hezké?“ zeptal se náhle.

„Je to tam nejkrásnější. Hlavně proto, že Panovník je ten nejlepší tatínek na celém světě a ještě kousek dál. Moc tě miluje a chce, abys byl šťastný. Můžeš u něho bydlet, jestli chceš. Má to jedinou podmínku. Když ji splníš, narostou a zesílí ti postupně křídla a naučíš se létat jako já. Jen nesmíš být netrpělivý a vznést se dřív, než budou tvé perutě dostatečně silné.“

„Co pro to mám udělat,“ rychle a netrpělivě se zeptal Chlapec.

„Odpustit všem, kteří způsobili, že jsi onemocněl.“

„To nikdy nedokážu,“ rozčileně vykřikl Chlapec. „Copak nechápeš, jak strašně mi ublížili?“

„Tohle nemůže nikdo pochopit. Tyhle věci zná jen Panovník, protože je v něm tolik lásky, že to může unést. Andělé jsou v tomhle bezmocní. On je tvůj pravý Otec a proto ti rozumí. On první nad tebou plakal, když ti ublížili. Ale teď tě chce uzdravit a mít s tebou spoustu společných radostí. Vím to, protože mi to řekl, než mě za tebou poslal. Jestli chceš, pomohu ti rozluštit tajemství, které umožní tvému srdci, aby dokázalo odpustit a zapomenout.“

To řekl Anděl a odněkud vyndal překrásná sametově modrá, jakoby vlaštovčí křidélka. Připevnil je Chlapci na záda a pak mu dlouho něco šeptem povídal, snad mu něco vysvětloval. Držel ho ve svém pevném objetí tak dlouho, dokud si nebyl jist, že už se o něho nemusí bát.

EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM

Vážení čtenáři,

dostali jste do ruky dvě zbrusu nové sbírky básní Delicie Nerkové.

Básně Delicie Nerkové nejsou pouhé říkanky, ani pouhé rýmy. Jsou básněmi majícími skutečný obsah. Vypovídají o hlubokém myšlenkovém světě autorky. Každá z básní nám chce předat kousek tajemství lidského bytí. Lidského bytí, které je tak moc závislé na Bytí (s velkým „B“). Každá z básní obsažených ve sbírkách Andělské zvonění a Přibližování připomíná úlolek ztraceného zrcadla. Pokud tyto kousky poskládáme, smíme částečně zahlédnout odraz obrazu lidského života.

Člověk rozmýšlí o životě, tápe, bolestně hledá odpověď na otázku po smyslu existence - aby pak našel své existenciální ukotvení v JSEM (Ex 3:14), které ho přesahuje. Nalézt své ukotvení v JSEM, ovšem zároveň znamená vyslání. Člověk již nemůže zůstat stát na svých zaručeně správných pozicích, je vyzván k otevřenosti novým pohledům.

Básně Delicie Nerkové jsou básněmi o životě. O hledání a nalézání, o rození a umírání, o radosti a smutku. Ohlas v jejím díle nalézají konkrétní lidé a události (Obětem zla, Manhattan, Co ukázala velká voda).

Sbírka Andělské zvonění má motto z dopisu Židům 13,2. Jako křesťané žijící v civilizované Evropě máme obavu sestoupit z abstraktní roviny a mluvit o andělech, jako součásti našich všedních dnů. Ale opravdu jste se ještě nikdy nesetkali s žádným andělem? Ne vždy je poznáme, ale jsou zde. Procházejí křížem krážem zemí. Často na sebe berou podobu obyčejných lidí a teprve po jejich zmizení nám dojde, že jsme se setkali s andělem. JSEM má své posly ve světě lidí.

Ve sbírce Přibližování na nás mohutně dýchá rozhovor víry s každodenním životem. Zdánlivě je víra v protikladu každodenním lidským starostem. Obvykle si myslíme, že víra patří do svatého, život člověka do profánního. Opak však je pravdou. Víra se může uplatnit pouze v profánním světě. V lidském životě, který je plný obyčejných událostí. Víru můžeme popisovat pouze tam, kde ji můžeme praktikovat. Víra je přípravou na budoucí, pouze s vírou se můžeme v důvěře přibližovat k okamžiku překročení prahu věčnosti.

Nuž dost mého povídání, raději se začtěme do básní Delicie Nerkové.

Petr Procházka
V Plzni L.P.2003

TIRÁŽ

Andělské zvonění

Vydáno: vlastním nákladem - první vydání

Copyright Delicie Nerková, 2003

Tisk: ECM Praha 2

Obálka: Adéla Strojková